

Už samotné hledání nového Bonda je přitom několik let trvající marketingová kampaň na další film. Oznamování možných kandidátů je stejnou měrou vypouštěním testovacích balonků, jak budou reagovat média a fanoušci, jako udržováním značky Bond v povědomí. Cílem je správná hladina zvědavosti a těšení, která z bondovky v momentě premiéry udělá událost, již nejde minout. Nepřekvapí tedy, že aktuálně začala další fáze operace Bond: spekuluje se, kdo by mohl další film režisovat, a nejnovějším jménem ve hře je Nolan. Christopher Nolan. © Jindřiška Bláhová

rituály jsou zachycené perfekcionisticky. Stejnou péči dostaly i postavy. Scenáristé upozadili „bílého hrdinu“ objevujícího „japonské divočky“ a do popředí se dostaly propracované (i ve srovnání s předlohou) japonské postavy: válečník Tagamara (fascinující Hirojuki Sanada) či lady Mariko, která mu tlumočí, co „divočky ze západu“ říká. Akcentují se tu intriky a boje ve feudálním Japonsku, kde se hraje o post nejvyššího vládce, i dopady portugalské obchodní nadvlády a exportu křesťanství.

Šógun je tak trochu avizovaná *Hra o trůny* v předmoderním Japonsku. Hlavy tu padají máchnutím meče. Formují se a rozpadají spojenectví. Nebezpečnost nevyzpytatelného světa se násobí pro outsidera, jenž nerozumí složitým pravidlům. Na *Šógunovi* je ale nejpovedenější něco jiného: silná aktuální témata, která tvůrci do příběhu nenásilně dostávají v podobě kolonizační minulosti Západu a role církve v ní. Sřet dvou civilizací otevírá otázky víry, svobody, důstojnosti či povinnosti. A pozoruhodně rozmazává kontury toho, kdo je tady barbar. ©

Jindřiška Bláhová

AUDIO TÝDNE

V souvislosti se snahou Česka zajistit Ukrajině nové dávky munice a zbraní se často hovoří o využití našich vztahů ke třetímu světu a jeho nostalgii vůči našemu státu. V komunistických dobách totiž Československo spolupracovalo se státy takzvaného rozvojového světa a dodnes se v Africe, Asii či Jižní Americe setkáváme s významnými osobami, které u nás tehdy získaly vzdělání. Podporoval se „národně osvobozenec

boj“, výstavba pivovarů, cukrovarů nebo elektráren. Vyváželi jsme také zbraně či vědecko-technickou pomoc. V rozhlasovém cyklu *Téma Plus* se málo zpracovanému tématu nyní věnuje redaktorka Veronika Kindlová, která připravila třídílný pořad **Československo a třetí svět**.

Využívá v něm nejen výpovědi renomovaných historiků a historiček (Lenka Krátká, Marta Edith Holečková nebo Mikuláš Pešta), ale také kuriózních záznamů z archivu Českého rozhlasu. Zazní tu projev ministra Zdeňka Nejedlého ke konferenci v Bandungu na Jávě, vzpomínky účastníků montáží, propa-

a přitom se stále dotýkat prosté skutečnosti.

Holcová se stejně obratně vyjadřuje v malbě i kresbě. Obě tyto polohy jsou nyní k vidění na přehlídce její tvorby z posledních dvou let, byť některá díla jsou starší. V čele s titulním *Očistcem*, velkoformátovou malbou, na níž s přestávkami pracovala celou dekádu. Ač visí na stěně, připomíná pohled na nástrojnou malbu, kde se v dávné křesťanské tradici střetává peklo a ráj na neutrálním území, které obě znepřátelené sféry odděluje od sebe. Na divácích a diváčkách je se rozhodnout, která strana jim přijde přitažlivější, nebo jestli ra-

FOTO TRAFIO GALLERY

gandistické písně i lidová hudba dotčených oblastí. Dozvíme se, jak Valtr Komárek radil Che Guevarovi, František Kriegel organizoval kubánské zdravotnictví, Antonín Novotný vítal kambodžské královské veličenstvo nebo jaký úspěch měla pohádka *Bajaja* v Kongu. Pořady jsou tedy plastické zvukově i myšlenkově. K poslechu jsou na stránkách Českého rozhlasu Plus. ©

Přemysl Hnilička

VÝSTAVA TÝDNE

Člověk si až musí položit otázku, proč vlastně Veronika Holcová nevystavuje častěji. Nyní zve do pražské Trafo Gallery na svůj projekt **Analýza očistce**, který připravila s kurátorem Petrem Vaňousem. Není to zdaleka taková „depka“, jak by mohl název naznačovat. Naopak skýtá oslňující představení její schopnosti volně asociovat,

ději setrvávají právě v magickém prostoru onoho dramaticky vířivého středu.

Každý z autorčiných obrazů je velkou podívanou a stojí za to si na jejich prohlídku vyhradit potřebný čas. Jak je u Holcové zvykem, v některých jejích krajinách poznáme konkrétní místa, ačkoli se zrodily čistě v její fantazii. Sympaticky přitom není vůbec zřejmé, kde končí volné automatické řetězení tvarů a kde už se do výjevů promítá autorčina imaginace kontrolovaná hlavou. Úplně stejné je to s jejími kresbami. Také v nich se okamžitě přenášíme na místa, jež jsou tím víc atraktivnější, čím méně dokážeme rozumově uchoptit jejich obsah. Osobní setkání s jejími autorkou se v Trafo Gallery nabízí večer 10. dubna, kdy zde proběhne křest katalogu výstavy. © Jan H. Vitvar

WWW.RESPEKT.CZ/AUDIO